

บันทึก

เรื่อง กระทรวงมหาดไทยขอให้กระทรวงการคลัง
ชำระเงินค่าภาษีโรงเรือนแก่สุขาภิบาลอยุธยา

กรรมการร่างกฎหมายชุด ๓ แห่งคณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า ในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหาที่ว่าจะใช้กฎหมายใดขึ้นบังคับแก่เรื่องนั้น ความเห็นของกระทรวงการคลังเป็นการถูกต้องแล้ว สุขาภิบาลพระนครศรีอยุธยาเรียกเก็บภาษีโรงเรือนโดยอาศัยอำนาจตามประกาศของกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๙ หาใช้อาศัยอำนาจตามประกาศ จ.ศ. ๑๒๓๒ ไม่ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ทำให้ข้อซึ่งเถียงกันอยู่ในระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับกระทรวงการคลังระงับไปได้เพราะข้อนั้นมิใช่เป็นเรื่องที่จะต้องรู้ว่าควรยกกฎหมายอะไรขึ้นปรับ แต่หากเป็นเรื่องที่จะต้องรู้ว่าในการประเมินค่าภาษีนั้นมีหลักเกณฑ์อย่างไร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือคำว่า “ค่าเช่า” นั้นมีความหมายที่แท้จริงเพียงไร ดูเหมือนทั้งสองกระทรวงนั้นถือว่าคำว่า “ค่าเช่า” ในประกาศ จ.ศ. ๑๒๓๒ และประกาศ พ.ศ. ๒๔๕๙ หมายความว่าเงินซึ่งในสัญญาเช่าระบุไว้ว่าเป็นค่าเช่าจริง ๆ มิได้หมายความว่าเงินอย่างอื่นที่ผู้เช่าชำระให้แก่ผู้ให้เช่าในโอกาสที่ตนเช่าอยู่ในทรัพย์สินที่เช่า เงินอย่างอื่นที่ว่ำนั้นตามประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีหรือโรงเรือนพ.ศ. ๒๔๗๔ เท่านั้นถือว่ารวมอยู่ในค่าเช่า ข้อนี้กรรมการร่างกฎหมายชุด ๓ ไม่เห็นพ้องด้วย กรรมการเห็นว่าประกาศแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ มิได้แก้ไขกฎหมายเก่า เป็นแต่ตีความกฎหมายเก่าเพื่อกำจัดการปฏิบัติที่ผิดพลาดซึ่งประเมินค่าภาษีจากเงินทั้งหมดที่ผู้เช่าชำระให้แก่ผู้ให้เช่าเนื่องในการเช่า เพราะฉะนั้น สุขาภิบาลพระนครศรีอยุธยาจะเรียกเก็บภาษีตามประกาศ จ.ศ. ๑๒๓๒ หรือตามประกาศ พ.ศ. ๒๔๕๙ ก็ตาม ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยอยู่ที่ว่า การประเมินค่าภาษีนั้นจำเป็นต้องประเมินจากเงินที่ระบุไว้ว่าเป็นค่าเช่าจริง ๆ อย่างเดียวเท่านั้น หรือว่าจากเงินทั้งหมดที่ผู้เช่าต้องชำระให้แก่ผู้ให้เช่าดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น กรรมการชุด ๓ เห็นว่าการประเมินควรทำอย่างวิธีหลัง เพราะว่าถ้าทำอย่างวิธีแรกแล้ว ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้มีทางหลีกเลี่ยงกฎหมายได้มาก ฉะนั้น การที่กระทรวงมหาดไทยขอให้กระทรวงการคลังชำระภาษีในเงิน ๖๕๐๐ บาท เป็นการถูกต้องแล้ว

คณะกรรมการกฤษฎีกา

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๗